

Arkadaşlığın Anahtarı

“- Ahmet, Kerem, Zeynep, Enes... Hepinize doğum gününe geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Beni çok mutlu ettiniz.” diye söylenirken bir bebek ağlamasıyla kendime geldim. Otobüs durağa gelmişti. Bebek sayesinde otobüsü de kaçırmamış oldum. Yarın doğum günümü ve sınıftaki herkesi çağırmıştım. Doğum gününe acaba kimler gelecekti? Otobüse binmeden önce de onu hayal ediyordum. İnşallah, herkes gelir ama benim doğru düzgün arkadaşım yok. Acaba neden benim hiç gerçek arkadaşım yok? Böyle düşünürken okul durağına gelmişim. Otobüsten inerek okula geçtim.

Okul her zamanki gibi sıkıcı geçti. Çünkü herkes teneffüste oynarken ben sınıfta tek başıma otuyordum. Üçüncü dersin başında hocadan izin alıp herkesi tekrar yarın olacak doğum gününe davet ettim sonrada arkadaşlarıma sordum:

- Hepiniz doğum gününe geleceksiniz değil mi? dedim. Sınıfta hoca olduğu için herkes zoraki bir şekilde:

- Tabii ki geleceğiz! dediler. Sonra okul bitti. Ben de eve döndüm. Evde çok fazla koşuşturma vardı. Annem doğum günümü organize ettiği için bütün hizmetçilere emirler yağdırıyordu. Çünkü annem için bu yılki doğum günüm çok önemliydi. Ben ilk defa bu kadar, arkadaşım olmadığı için üzülüyordum. Önceki yıllarda yanımda hep dadılar, hizmetçiler, palyaçolar olduğu için onlarla birlikte oynuyordum ama ben büyümüşüm ve artık onlar beni eğlendirmiyordu. Bu yüzden eve ben hep mutsuz geliyordum. Annem benim bu halimi görünce çok üzülüyordu. İlk defa doğum günüm yaklaştığında yüzüm gülmeye başladı. Annem benim bu mutlu yüzümü görünce doğum günümü daha çok önemsemeye başladı.

Gece çok büyük zorlukla uyudum. Hep yarının hayalini kurdum. Acaba nasıl geçecekti? Kimler gelecekti? Ne hediyeler getireceklerdi ama en çok sınıftaki arkadaşlarımdan kimler geleceğini merak ediyordum. İnşallah herkes gelir. Yarın cumartesiydi ve okul yoktu. O yüzden sabahtan akşama kadar doğum günümü kutlayabilecektik.

Sabah erken saatte kalktım. Hemen koşup salona gittim. Salon doğum gününe hazırды. Ben de kimse ayakta olmadığı için anneler kalkana kadar kitap okudum. Annem ve babam kalkınca çok güzel bir kahvaltı yaptık.

Uzun zaman sonra ilk defa bu kadar heyecanlıydım. Arkadaşlarıma verdiğim davetiyede doğum günümün saat üçte başladığı yazıyordu. Her saat başı da ayrı bir etkinlik vardı. Mesela dörtte hediyeler verilecekti, beşte yemek yiyecektik.

Zar zor zaman geçmesine rağmen saat üç oldu. Teker teker akrabalarım gelmeye başlıyordu ama hâlâ arkadaşlarımdan hiç kimse gelmemişti. Saat dört olduğunda teker teker tüm akrabalarım hediyelerini verdi. Hediyeler arasında en çok istediğim bilgisayar olmasına rağmen çok sevinmemiştim. Çünkü aklım hâlâ arkadaşlarımdaydı. Daha doğrusu sahte arkadaşlarımdaydı. Saat beş olduğunda benimle zengin olduğum için takılan arkadaşlarım geldi. İlk başta çok sevindim ama beş buçukta gittiklerinde yemek için geldiklerini anladım.

Doğum günüm saat yedide bitiyordu, yediye kadar hiçbir arkadaşım gelmedi. Sonra çoğu akrabalarım gitmeye başladı. Annem, babam ve dedem hariç. Sonra ben odama gittim, arkamdan kapıyı kilitledim ve ağlamaya başladım. Annem, babam ve dedem beni böyle görünce çok üzüldüler. Hiç biri benim neden ağladığımı bilmiyordu. Eskiden ben hep dedeme dertlerimi anlatırdım ve anlatınca da acılarım azalırdı. O da bu yüzden benim kapıma geldi ve dedi ki:

- Furkan bana dertlerini anlatabilirsin. Ben de ona dedim ki:

- Ama sadece sen geleceksin. Sonra ben kapıyı açtım dedem odama girdi. Bende kapıyı tekrar kilitledim. Sonra dedem koltuğa oturdu ve yanını göstererek:

- Gel buraya otur, dedi. Ben de gittim yanına oturdum. Sonra dedemle aramda uzun bir konuşma geçti:

- Hadi anlat bakalım derdin ne?

- Dede benim neden hiç gerçek arkadaşım yok? Doğum gününe bile gelmediler. Gelenlerde sadece yemek için gelmişler. Sınıfta da hep yalnız kalıyorum.

- Peki, Furkan sen hiç arkadaşlarına iyilik yapıyor musun?

- Yapmıyorum ama onlar da bana iyilik yapmıyor.

- Evladım arkadaş kazanmak kolay değildir. Onlara iyilik yapmazsan neden seninle arkadaş olsunlar. Zaten önemli olan iyilik yapana iyilik yapmak değil. İyilik yapmayana hatta kötülük yapana iyilik yapmaktır. Hem zaten sen onlara iyilik yaparsan onlar seninle arkadaş olur ve onlar da sana iyilik yapmaya başlar. Anladım mı beni?

- Evet, anladım dede.

- O zaman sana ödev veriyorum. Pazartesi günü sınıfındaki arkadaşlarına en az on tane iyilik yapacaksın ve evine gitmeden bize uğrayıp yaptıklarını bana anlatacaksın.

- Tamam dede.

Pazartesi günü olunca sabahtan iyilik yapmaya başladım. İlk önce sabah yağmur yağıyordu ve benim şemsiyem vardı ama arkadaşımın yoktu. Hemen yanına gidip şemsiyeyi ikimize tutmaya başladım. Arkadaşım çok sevindi ve bana teşekkür etti. Nedense ben de mutlu olmuştum. Dersin başında bir arkadaşımın kalemini evde unuttuğunu öğrendim. Ona kalemlerinden birini verdim. Sonra okul boyunca onlarca iyilik yaptım ve her iyilik yaptığımda mutlu oldum.

Okul bitince hemen dedemin yanına gittim ve yaptığım iyilikleri anlattım ve en sonda dedim ki:

- İyilik yapmak çok kolaymış hem de nedense iyilik yaptıkça mutlu oluyorum. Sonra dedem bana dedi ki:

- Evet, iyilik yapmak kolaydır ve insanı mutlu eder. İyilik arkadaşlığında, mutluluğunda anahtarıdır. Keşke bütün insanlar iyilik yapmanın güzelliğini bilseydi dünyada ne savaş kalırdı, ne ırkçılık, ne de hayvanları, bitkileri umursamamak.

O günden sonra her gün arkadaşlarıma iyilik yapmaya devam ettim ve artık sınıfta hiç yalnız değilim.